

Copyright © Hyperliteratura, 2021,
pentru prezenta ediție.

www.Hyperliteratura.ro
[www.Facebook.com/Hyperliteratura](https://www.facebook.com/Hyperliteratura)
[www.Instagram.com/Hyperliteratura](https://www.instagram.com/Hyperliteratura)
e-mail: office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă,
consumați minimum două cărți pe lună.

Publicarea acestei cărți a fost realizată prin suportul publicului, o parte din fondurile necesare tipăririi fiind strânse printr-o campanie de crowdfunding inițiată de Hyperliteratura pe platforma Sprijina.ro.

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Zaraza

Tehnoredactor: Dan Iancu

Copertă: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Wetzmann (1931-1932)
Cristian Vasile în studiourile de la Berlin

Tiraj 1 (aprilie 2021): 1.000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSE, ANDREI

Zaraza / Andrei Ruse. – Ed. reviz.. – Timișoara :
Hyperliteratura, 2021
ISBN 978-606-9671-14-6

821.135.1

Zaraza

Andrei Ruse

ediția a III-a, revizuită

Hyperliteratura

Cuprins

<i>Capitolul 1</i>	
București, 1928	15
<i>Capitolul 2</i>	
Ori cu mine, ori cu Răcarul	43
<i>Capitolul 3</i>	
Tango	59
<i>Capitolul 4</i>	
Grand Restaurant	77
<i>Capitolul 5</i>	
Berlin, 1931	99
<i>Capitolul 6</i>	
Orașul grădină	123
<i>Capitolul 7</i>	
Domnișoara Coincidență	149
<i>Capitolul 8</i>	
Arcul de Triumf	169
<i>Capitolul 9</i>	
Rada	189
<i>Capitolul 10</i>	
Paris, 1937	211
<i>Capitolul 11</i>	
Cruce albă de mesteacăn	233
<i>Capitolul 12</i>	
Jazz & sânge	251
<i>Capitolul 13</i>	
Roata lumii	271
<i>Capitolul 14</i>	
Jilava, 1939	279
<i>Capitolul 15</i>	
În spatele frontului	307
<i>Capitolul 16</i>	
Ultimul concert	325
Epilog	349

Capitolul 1

București, 1928

În camera de cămin, Cristi își număra puținii bani rămași după ce-și luase o cămașă nouă și își satisfăcuse capriciul de a-și cumpăra și puțin tutun. I-a ordonat și i-a ascuns în sertarul noptierei, în cutia apei de colonie franceză, în spatele sticlei pe jumătate goale, care spera să-l țină până după sărbători. Nu-și permitea alta prea curând, ar fi însemnat să taie de la mâncare cel mai probabil, și nu c-ar fi fost vreun mare gurmand, dar și așa porțiile erau de cele mai multe ori mici, reci și, în zilele chiar negre, aveau un gust amar.

Îi era jenă să-i mai ceară vreun ban mamei-sii, după câte făcuse pentru el. O mințea c-o duce nemaipomenit de bine, că la București viața nu-i chiar așa de scumpă față de provincie, cum zvoneau răutăcioșii, iar la cantină se gătește mai ceva ca acasă. „De nu s-ar acri pe drum, ți-aș aduce un pîreu de la tanti Jenuța, de la bufetul nostru, ți-ar lăsa gura apă și nici nu ți-ar

veni a crede că din cartofi e făcută minunăția. Curat delicată!" Jenuța nici nu exista de fapt. Dar ca să fie și mai credibil, i-a descris-o în amănunt, adăugându-i și niște gesturi nostime, cum ar fi fost că atunci când tăia ceapă nu îi dădeau lacrimile, ci o mânca nasul teribil și îl freca atât de tare, că ajunsese să aibă cojițe pe vârful lui.

Toți colegii lui erau plecați atunci. O liniște apăsătoare, alături de lumina neobișnuit de puternică a acelei toamne călduroase colorau camera celor șase studenți brăileni de pe Plevnei. În absența tuturor, Cristi simțea cum în jurul caietelor, al cărților, al diferitelor instrumente sau al costumelor improvizate pentru cine știe ce roluri pregătea Manta se învâneau visuri și iluzii ce urmau să dea glas unei noi generații. Un suflu crud și plin de libertate învăluia cei patru pereți zgâriați și îmbâcsiți ai camerei, peste care erau lipite programe de cursuri, afișe de teatru, concerte și ici-colo fotografii cu prieteni și rude, care păreau atât de departe de capitală și chiar de speranțele lor, încât dădeau ușoara senzație că ar fi fost niște străini.

Gogu l-a întrebat într-o zi cum de el nu-și lipește fotografiile care să-i amintească de casă. Cristi i-a spus că mai degrabă și-ar pune niște poze de la Ateneu sau de la Teatru, lucruri care să-i amintească unde vrea să ajungă, nu de unde a plecat. Dar sigur, nu despre asta era vorba, i se făcea un dor cumplit de-ai lui uneori și mai ales de locurile copilăriei. Însă prima întrebare care s-ar fi născut în rândul amicilor săi dacă ar fi pus vreo fotografie ar fi fost despre taică-su. Despre faptul că el ar fi lipsit din fiecare. Iar Cristi n-ar fi avut chef să vorbească despre eroul căzut la Mărășești. N-a adus niciodată vorba despre el, pentru că de fiecare dată când și-l închipuia, cu greu își putea stăpâni lacrimile. Ori vitejii, cum spunea maică-sa, nu sunt plânși, ci venerați.

Imaginea lui Gheorghe Vasile încă îl bântuia nopți la rând. Pentru că micuțul Cristi îi promisese în atâtea rânduri că o să-l facă mândru, dacă va alege calea lui,

și nu cariera de inginer, așa cum i-o plănuiseră părinții. Seara, când toți erau acasă și Cristi se juca în camera lui de-a orchestra, creând în mintea lui fragedă viori, contrabasuri și cine știe ce instrumente, unele nici măcar inventate, din linguri, mături și polonice, dacă taică-su intra și-l surprindea făcând pe dirijorul, mișcând hotărât și calculat din brațe un creion în stânga și-n dreapta, țeapăn și cu bărbia ridicată, cu o mutră serioasă, micuțul Cristian îi spunea despre invitațiile pe care urma să le trimită tuturor la primul său concert.

Avea o sclipire nemaivăzută când venea vorba despre muzică, se umplea imediat de energie când povestea despre ce grozavii avea să facă pe scenă. Taică-su atunci se așeza lângă el și îl asculta atent, îi făcea pe plac și închidea ochii, imaginându-se în public.

Dar Opera era atât de departe acum, de când marele profesor Vrăbiescu îi dăduse verdictul clar că nu va putea fi niciodată bariton. Iar gândul de a fi tenor, pentru care se pregătea temeinic la Conservator, nu i-a surâs niciodată atât de tare. Tot pe scenă ducea, dar parcă gloria era înjumătățită, luminile nu mai cădeau la fel de strălucitoare, iar aplauzele erau mai scurte și cu bății de palme moi, nu ferme. Viitorul nu-i părea lui Cristi la fel de măreț precum cel al colegilor săi, deziluziile lui tot mai multe și mai apăsătoare nu se comparau cu visurile lor îndrăznețe ce pluteau în camera sărăcăcioasă de pe Plevnei precum o simfonie, și gândurile îi erau tot mai întunecate.

Imaginea lui taică-su, ce îi venea tot mai des în minte, gândind că îl veghează din lumea cealaltă și că e tot mai dezamăgit, îl sugruma de-a dreptul. Iar vestitul oraș în care venise cu atâta speranță îl înghițea acum bucățică cu bucățică, în loc să-i împlinească visurile, așa cum sunau poveștile despre capitală, atunci când le asculta fermecat de pe Bulevardul Carol din Brăila, de la vizitatorii eleganți ce purtau pe tălpi praful unei lumi noi, moderne, pline de artă și de eleganță. Un praf de stele, și nu de mizerie.

Nimeni nu i-a spus că, pentru a exista acele povești, este nevoie și de coșmarurile ratării din miezul Bucureștilor, unde agitația și distracția fără sfârșit ale aristocraților răsfățați, ale femeilor frumoase și prea scumpe, sunetul jazzului și al tangoului care plutea în aer alături de mireasma nenumăratelor florării și tutunge-rii, whisky sau absint, ierburi și morfină, te fac ușor, ușor să-ți pierzi mințile dacă nu îți găsești un loc în toată nebunia. Nimeni nu i-a spus despre cimitirele pline de anonimi, pe lângă care trecea acum zilnic, unde nu se lăsa o floare măcar și nu se aprindea nicio lumină pentru bezmeticii sortiți uitării, nebunii frumoși care cândva au fost și ei plini de patimă, au iubit viața și au crezut că pot schimba lumea, însă drumurile realității au fost mai bine pietruite decât cele ale basmelor. Nimeni nu i-a spus despre mizeria străzilor din periferii, despre cămătarii cu dinți de aur care săreau în ajutor să te împingă în groapă, despre damele ieftine ce se visaseră odată mari actrițe sau balerine. Toate acestea le descoperea Cristian acum, trăind mereu cu spaima că și el va ajunge o mutră tristă, grotescă, printre ele.

– Bibi? Bibi, ești? s-a auzit o voce din spatele ușii, după câteva ciocăneli care l-au făcut să tresară.

Cristi a paralizat. Nu și-a mai auzit această poreclă parcă de-un veac. Să fie chiar Virgiliu? s-a întrebat, făcându-i-se pe loc un dor nemaipomenit de frate-său. Dar când a descuiat grăbit ușa, surpriza a fost și mai mare.

– Iosy?

– Cristi, prietene, și bărbatul elegant, în sacou și pantaloni negri, a sărit imediat să-l îmbrățișeze.

– Iosif, Dumnezeu! Dar tu nu trebuia să fii la Paris?

– Amice, așa găsești să mă întâmpini? glumește el.

– Ei, nu, nu... Doar că nu m-așteptam să te văd...

– Păi, nici n-ai să mă mai vezi, Cristiane, sunt doar în trecere. Într-adevăr, la Paris trebuia să fiu, dar iată că lucrurile n-au mers cum mă așteptam, abia la anul voi ajunge... Am zis să dau o fugă să revăd câțiva amici.

Păi, nu? Ce rezolvă amarul dacă nu niște vechi prieteni și niște pahare?

– Așa-i?

– Auzi, ai o țigară? Că tare mi-e poftă.

– Am, am, hai, intră! și Cristi îl mai îmbrățișează o dată. Nici nu știi cât de bine ai nimerit, Iosy!

– Ți-am spus să nu-mi mai zici Iosy sau Iosif, te rog...

Iosif Hechter sau Mihail Sebastian, cum s-a decis în final să semneze în *Cuvântul*, angajat în redacție de celebrul profesor Nae Ionescu, alături de alte tinere speranțe ale noului val literar, își mai vizita fostul coleg de bancă din liceu, depănând amintiri din viața din provincie, din orașul cu salcâmi de unde pleaseră cu mare elan să se facă auziți. Ce-i drept, se vedeau tot mai rar, din cauza ocupațiilor diferite, dar întâlnirile erau atunci și mai savuroase.

– Nu glumesc, Cristi, nu îmi mai zice așa. Aproape nimeni nu mă știe de Iosif aici.

– Păi, suntem între noi, ce Dumnezeu?

– Lasă, că n-o să fim tot timpul între noi. Serios, Cristi, nu înțelegi... Nu mai suntem la Brăila aici, unde pentru că sunt evreu nu pot să mă joc de-a v-ați ascunselea. Și e din ce în ce mai rău.

– Adică?

– Adică, adică? Tu nu citești presa? Nu ieși în lume? Doar nu stai la cămin toată ziua în București.

– Ei, mă știi doar...

– Nu prea te descurci cu banii să-nțeleg, schimbă Mihail repede subiectul.

– Mă descurc, mai predau la studenți. Mai iau de-acasă ce-mi trebuie, dar știi tu...

– Știu, știu, nici mie nu îmi merge așa bine... Anul ăsta parcă a fost blestemat, îți jur, Cristiane. Parcă nu s-a legat nimic, pe nicio parte.

– Că bine zici! Așa-i și la mine. Așa-i la toți de fapt!

– Auzi, hai să lăsăm văicărelile, că nimeni nu duce lipsă de probleme pe criza asta. De câteva pahare ai acum, nu?

– Ei, pentru așa o ocazie specială... Păi, se poate? Dar ce, vrei să și mergem?

– În câteva ceasuri, ziceam. Pân-atunci mai vreau să mă văd cu cineva. Că mâine am și plecat.

– Unde-ai și plecat? se miră Cristi.

– Nu stau mult în oraș, mâine mă duc acasă, la Brăila. Apoi trebuie să dau o fugă la Constanța.

– Ah, cât te invidiez! Mi-e un dor năprasnic de casă și știi, știi bine cât iubesc marea când e toamnă.

– Pff, n-ai de ce să mă invidiezi, Cristiane, crede-mă! Nu am timp să mă bucur de nimic. Luni, pe cinșpe, trebuie să fiu înapoi, am de scris și o grămadă de rezolvat. Și d-ăia ziceam. Să mai stăm și noi la o șuetă în seara asta, că nu ne-am mai văzut de-atâta vreme. Dar să fie într-un loc mai retras, îl roagă Mihail. Chiar n-aș avea chef să dau nas în nas cu te miri cine. Nu-s în cea mai bună formă.

* * *

Pe la șapte s-au văzut cu toții; Mihail cu încă un prieten, tot scriitor și el, poet și umorist, deși nu la fel de tânăr ca însoțitorul său, iar Cristi cu Mamutu', cum obișnuia să i se zică lui Bildu, colegul său de la Conservator.

Au mers la un birt din apropiere, la nici două străduțe distanță, o bodegă numai de-ai locului știută, fără prețuri piperate, fără figuri și fandoseli ca cele din centru. Sigur, lipsea burghezia, lipseau eleganța, mirosurile exotice, muzica de orice fel, precum și gesturile delicate care te făceau să te imaginezi în Parisul cel mare. Acestea și multe altele erau înlocuite de un fum gros și apăsător, de tutun ieftin, care provocau crize de tuse în jur, eroi de război pentru care nu băgai mâna în foc că ar fi călcat vreodată pe front, dar aveau traiste întregi de pilde care mai de care mai senzaționale, unii cu un ochi lipsă sau gura puțin mutată din loc, de la un obuz, și-ar fi spus, tablagii, lichele, dame grăsuțe și necizelate, în fine, o mahala în toată regula. Îți dădeai seama în ce loc te afli numai după scaunele șubrede,

zgâriate și arse de mucuri de țigară de cine știe când, înjurăturile și chiotele care umpleau fondul sonor al salonului și mirosul de tărie din aceea împuțită, care nu iese nici cu toate geamurile deschise.

– Sachi Disperatu', domnișorule Vasile, râde Ion Pribeagu, amicul lui Mihail, întrebat despre unul dintre pseudonimele sale. Așa am semnat cel mai des!

– O, Doamne, dar publicul trebuie să vă iubească! Ovrei, neovrei, Sachi Disperatu' e de senzație, glumește și Cristi.

– Ei, mon cher, râzi tu, râzi, dar dumnea-mea chiar a semnat așa.

Cristi se întoarce spre Mihail, iar acesta îi confirmă.

– Nu, serios? Sachi? Disperatu'?!

– Disperat după amor și romanțe, domnișorule Cristian. Dar! Dar! Am publicat și ca Ivan Turbincă sau Ion Palavără până să ajung la acest Ion Pribeagu, de asta ce spui?

Mamutu' comandă al treilea rând de whisky-uri, printre hohote de râs.

– Dar de ce nu te iei, domnule, în serios?

– Amice, ar trebui să-i citești câteva capodopere, i-o taie repede Mihail lui Cristi. Să vezi acolo seriozitățile!

– Păi? Unde ai văzut matale umorist serios, domnișorule Cristian? Apoi ăia nu-s umoriști, sunt făcături. Și hazul lor e bun de aruncat după lături. Da, toți sunt poeți mari în volume, iar în viață niște glume! De nu scrii cine ești cu-adevărat, eu strig tare: plagiat!

Deși cu mai bine de douăzeci de ani mai în vârstă decât cei trei tineri cu care ciocnea pahare după pahare, Ion Pribeagu nu reușea să-i indispună, cum ar fi crezut la început Cristi și Bildu, ba din contră. În scurt timp, devenise sufletul găștii, ba chiar al întregului bar, atunci când, dus pe valurile alcoolului, ridica tonul mai mult decât ar fi trebuit și poantele lui se auzeau și la celelalte mese.

Mulți îl și recunoscuseră după moacă pe „cel mic și-al dracului”, cum i se spunea. Adevărul e că figura lui

cu greu putea trece neobservată. Era un ins pipernicit, dar mereu îmbrăcat bine, cu hainele croite special pentru trupul său mărunțel, mereu cu o cămașă impecabil de albă și apretată, nelipsindu-i, desigur, celebra pălărie Borsalino, pe care ba o dădea jos, ba o punea la loc pe cap sau gesticula cu ea în stânga și-n dreapta când era aprins într-o discuție. Avea un maxilar puternic, bine accentuat și, peste nasul coroiat, purta niște ochelari imenși, rotunzi, care-i știrbeau privirea blândă și pătrunzătoare.

Era destul de cunoscut pentru că, dincolo de cele două cărți ale sale apărute până atunci și câteva pie-se la care ajutase sau pe care chiar le semnase pe de-a-ntregul pentru Cărbușul lui Constantin Tănase, mai aruncase, prin tot felul de reviste versuri, cronici rimate sau articole satirice.

– Dar să lăsăm poezia, am înțeles de la Mihail că ești un mare trubadur, domnișorul Cristian.

– Cristi are o voce de înger și alta nu, se bagă Mamutu' după ce dă pe gât băutura și face semn de data aceasta pentru o sticlă de vin.

– Păi, și unde ai cântat până acum, unde te găsim să te ascultăm?

– E, dar de unde să cânt? Doar la Conservator, la repetiții, cu domnul Vrăbiescu.

– A, înseamnă că e ceva de glasul dumitale dacă ești la Vrăbiescu. Lasă, că e timp destul, ești tânăr de-a binelea. Cum îi spun și lui Mihail, altă tânără speranță, aveți tot timpul în față să vă ratați, râde Pribeagu.

După o serie de povești despre întâmplări care mai niciodată nu s-au terminat cu bine și încă vreo două sticle de vin împărțite frățește, cei trei îi cer lui Pribeagu să recite niște poeme hazlii, să încingă atmosfera.

– Ca un savant din vremuri vechi, îmi plimb prin cafenele mutral! Am păr în nas și în urechi și-aduc puțin cu Brahmaputra. Mi-e capul bleg și lătareț, picioarele două prăjine, un singur lucru am măreț, și!

– Și?

– Și-mi pare foarte bine! ți-pă, înainte ca sala să fie umplută de hohote și aplauze.

– Dar te-ai îmbătat bine, amice, de-ai lăsat tu câteva versuri să se-audă de la tine, îl bate pe umăr Mihail.

– Ei, ei, stai așa... C-oi fi eu tont și fonf și slut și am o mască incoloră... De cimpanzeu sau de mamut, dar voi să știți, femeile m-adoră! De sunt urât și nătăflet, de n-am nici mușchi, nici intestine, un singur lucru am măreț, și...

– Și?!

– Și ce? Și-mi pare foarte bine!

– Dacă n-o zici p-aia cu Pandeale, degeaba, insistă Mihail.

– Vai, aia cu puța? se rușinează fals poetul. Într-un așa local select?

– Ia, s-auzim, râde Cristi.

Pribeagu ia un ton serios, se ridică în picioare, ușor clătînându-se, și începe să recite cu glas tare:

– Bunicuța lui Pandeale! De pe Strada Ghica Tei... A băgat cumva de seamă, cum că nepotul ei... Când nu-i observat de nimeni, nici tăticu', nici mămica, se cam joacă... cu puțica!

Aplauze din nou.

– Stați, stați, domnii mei... Că i-a spus, nu l-a lăsat. Zice măi Pandeale, dragă, nu-i frumos! Vezi pe domnul cel de colo, al' urât și cam burtoș? și Pribeagu arată spre un țigan din capătul salonului, care se potrivea perfect descrierii.

Chiote de râs în sală.

– Tot așa o burtă mare, i-a spus bunicuța, o să-ți crească de vreodată ai să te mai joci cu puța! Ei, și s-a speriat al meu Pandeale, l-a cuprins cu frigurare, când gândea că o să-i crească tot așa o burtă mare... și iar arată spre țiganul burtoș. Și-n loc să se mai atingă la puță, a cântat la muzicuță! Până-ntr-o zi, când ce să vezi?

– Ce să vezi? strigă tot barul.

– La plimbare, pe o vreme-nnourată, a văzut șezând pe-o bancă o femeie-nărcinată. S-a dus la dânsa și i-a

spus, s-a dus cu tot cu bunicuța: Vezi ce ai pățit, cucoană, dacă te-ai jucat cu puța?

Aplauze și chiar un vin din partea casei, care l-a uns pe suflet pe scriitor:

– Dacă primesc un vin cunună, trebuie că e o poezie bună, râde el.

– Piticanie, ai ceva cu greutatea mea? se aude o voce groasă în spatele lui, după care o mână puternică îl și smulge din scaunul său.

Individul nu gustase poezia și venise să-și facă dreptate la masa celor patru amici, ținând încordat în mână stângă, plină de tatuaje din cerneluri, un șiș.

Toți au sărit imediat deoparte, speriați, iar Cristi, inspirat, l-a tras pe Pribeagu din fața nămilei, exact înaintea ca aceasta să-l lovească cu pumnul în figură. A apucat să-l șteargă peste față totuși, spărgându-i buza de sus și făcându-i ochelarii să sară în aer aproape un metru.

– Stimabile, noi tocmai ne pregăteam de plecare. Vă salutăm cu respect și ne cerem scuze dacă v-am pricinuit vreo supărare, încercă el să fie amuzant, în timp ce se dă ușor în spate, dar primește și un cot care-l întinde peste masă, dărâmând sticlele și paharele.

Toți îl prind bine pe poet și îl trag în grabă afară. Țiganul după ei, parcă și mai nervos. O iau la sănătoasa spre Plevnei.

– Vă omor când vă prind, mânca-v-aș sufletele voastre! se aude răcnind în spatele lor.

– Auzi la asta, e mâncător de suflete, fugiți, fraților, mai tare, țipă râzând în hohote Pribeagu.

Și așa și alergau, de parcă însăși moartea ar fi fost în spatele lor și ar fi vrut să-i trimită în cealaltă lume. Tipul ținea pasul cu ei, nelăsându-i să mărească distanța la mai mult de câțiva metri.

Ajung imediat la intersecția cu Plevnei, iar de-acolo se despart. Mihail o ia pe Constantin, spre Grădinile Cișmigiului, iar ceilalți trei pe Vasile Pârvan spre Piața Kogălniceanu. Țiganul se ia după gașca în care e Pri-

beagu și tot pare că nu are de gând să cedeze, sperindu-i de-a binelea.

– Las' că vă prind eu, futu-vă mumele-n cur de aristocrați! urlă și mai tare.

Dar cum Cristi, Mamutu' și Pribeagu fac stânga pe Elisabeta, după câteva zeci de metri, observă că nu mai era nimeni în spatele lor.

Se opresc să-și tragă sufletul, iar poetul, care nu mai era în puterile tinereții, se prăbușește de tot, în mijlocul trotuarului.

– Ești bine, Sachi?

– Un fleac de julitură, domnișorul Cristian, îi răspunde, printre gâfâieli, în timp ce-și șterge sângele de pe bărbie.

– Am crezut că nu se lasă până nu ne prinde, juri! râde Mamutu'.

– Ei, gata, gata. Să nu ne văităm, domnilor, pentru puțin antrenament!

– Ce antrenament, Sachi, că dacă te prindea jupânul, feli cred că te făcea.

– Ei, știi ce înseamnă asta, nu, domnișorul Cristian?

– Uimește-ne!

– Înseamnă că a fost un poem chiar bun! Nu că merită să atingi fundul Dâmboviței pentru un poem, feliat ca pastrama, dar păcat de minunăția de sticlă de vin... și Pribeagu se ridică, scuipând puțin sânge. Mihail o fi prin Cișmigiu?

– Mergem?

– Nu v-ajunge seara asta? râde Mamutu'.

– Care seară, domnule? Nici n-a-nceput! Asta e întrebare de dimineață pentru orașul ăsta!

Și cei trei, obosiți de alergătură și amețiți de alcool, mai mult sprijinindu-se unul pe celălalt, o iau încet spre Kogălniceanu. Dar când ajung s-o taie spre Cișmigiul, picioarele li se împleticesc și rămân blocați, privind parcă spre o stafie.

O domnișoară superbă stătea pe marginea trotuarului. Avea o rochie de seară neagră fără mâneci, iar